

Former, som gjælde for alle de øvrige, og i saa Henseende vare Amtstuerne først og fremmest stikede dertil. Naar der særligt er anket over, at Amtstuerne erholdt 1 pCt. for at forsyne Filialerne, da er det kun en ringe Betaling for den Arbejdsforøgelse, de derved have faaet; thi Forholdet bestaaer ingenlunde blot deri, at de udløbere paa Kredit en gros til Stempelpapir-filialerne til Udsalg, men de staae i uafbrudt Mellemregning med disse; de ere vel ikke ansvarlige for dem, hvilket naturligtvis ikke kan være Tilfældet ligeoverfor Folk, de ikke selv have valgt, men de modtage hver Maaned Penges og Regnskaber fra dem, indsende disse til Regeringen og aflægge derefter maanedlige Extracter og fuldstændig Rigtighed, hvilke med Hensyn til de fleste Arter af Papir, om hvis Forhandling der er Spørgsmaal, omhandle en stor Mængde mindre Summer.

Hvad angaaer, at Forhandlingen paa mange Steder er overdraget til Justitsembedsmænd, da skal jeg bemærke, at det af Kundgjørelsen vil fremgaae, at disse ikke vælges af Ministeriet. Ministeriet har forbeholdt sig at tage Bestemmelse om, hvor der skal være Filialer, men Valget af den Person, hvem selve Forhandlingen overdrages, er overladt til Amtmanden. Det Første var nødvendigt for at kunne tilvelebringe eensartede Regler i saa Henseende, og jeg troer, at det har været rigtigt, ialtsald i Begyndelsen, ikke at indrette Udsalgssteder i massevis. Der er derved korresponderet med vedkommende lokale Autoriteter, og det viser sig deraf, at hvis det havde været overladt til dem, saa vilde der være fremkommet den største Grad af Ueensartethed, idet man paa nogle Steder saa godt som slet ikke ønskede Filialer og paa andre Steder ønskede dem i aldeles uforholdsmæssigt Antal; men ialtsald er jo dette Noget, som efter Erfaringens Veiledning vil kunne rettes, og hvis det altsaa viser sig ønskeligt at faae Filialer paa visse Steder, hvor der nu ingen findes, saa er det Noget, som kan skee. Naar nu Pengene regelmæssigt skulle afleveres ligesaa hurtigt, som de komme ind, og naar der altsaa ikke er nogen Renteindvinding derved, at en Deel af Statsmidlerne læret rundt ligge i private Hænder, saa har denne Forretning ikke noget som helst

at betyde, og jeg troer, at ialtsald de Fleste helst vilde være fri derfor. Amtmændene have derfor meent — og jeg vil gjerne indrømme, at det ogsaa er Ministeriets Mening — at det netop vilde være i Befolkningens Interesse, at Udsalg findes paa saadanne Steder, hvor Folk netop med Hensyn til den Slags Forretninger, hvortil Stempelpapir behøves, jævnlig have deres Gang, og hvor de tillige kunne finde en bekvem Anviisning til, hvilken Papirart de i saa Henseende skulle bruge, ligesom jeg paa den anden Side ogsaa troer, at Staten finder størst Betryggelse for disse Midler hos Mænd, hvoraf ibetmindste de Fleste have stillet Kaution for de Oppebørslere, som igrønt ere dem betroede, som ere i Besiddelse af Forretningsdygtighed, og som ere under den strenge Kontrol, der ikke saa let vil kunne gøres gjældende imod aldeles private Folk. Dette er imidlertid intetsteds opstillet som Princip, og som sagt Valget af Personerne er overladt til Amtmanden.

Der er blevet spurgt, hvorfor man ikke har benyttet den Udgang, som er aabnet til at sælge mod 4 pCt. Rabat, men jeg skal dertil bemærke, at dette ganske vist vilde føre til, at alle de, som havde Forhandling, enten ikke forhandlede for de 2 pCt., men købte Papir og forhandlede det til 4 pCt., eller hvis de gjorde det Første — thi jeg gjentager det, at en heel Deel af de Paagjældende vilde hellere være frie for denne besværlige Forretning, der giver deres Embedskontoir nogen Vighed med en Boutik — saa vilde Procenterne spinde ind til en reent forsvindende Størrelse; naar alle Papirsorter, der regelmæssigt behøves, og som altsaa jævnlig købes, gaae ud af Forhandlingen, saa vil en Indtægt af 2 pCt. for Salget af de øvrige Papirsorter blive saa ringe, at Forhandlingen paa Grund af den Byrde, som er forbunden dermed — og hvad Filialforhandlerne ibetmindste angaaer, vilde de ikke kunne bebyrdes dermed — ikke paa nogen Maade vil kunne svare Regning.

Man har dernæst meent — for at jeg nu skal vende mig til det, som er Lovens egentlige Gjenstand — at det ikke skulde være hensigtsmæssigt at betro den egentlige central-Forvaltning til kongelig ansatte Embedsmænd, og